

Деветъ планини премина,
Деветъ планини обходи.
Спрѣ той до тежкитѣ, каменни порти.
Магесана сабля разсече заключени порти.
— — — Не съмъ ли късно дошълъ?
Кжде си о, слънчева щерко, на мене обречена?
Животътъ загасналъ едва се пробуди...
Въ лунната мантия загърна детето печално,
и въ колесницата звездна отнесе я далече,
далече... презъ деветъ царства, та въ десето,
да не може никой, никога да ги раздѣли...